

на друго. Нозѣ-тѣ казали: „Защо все ми да носимъ човѣшко-то тѣло? нека си направи други нозѣ, па да ходи колкото ште?“ И ржцѣ-тѣ казали: „И ми не штемъ да работимъ за други-тѣ; направѣте си други ржцѣ, та нека ви работятъ.“ — Уста-та измърjali „Глушава штж бждж, ако за ништо и никакво мласкамъ храната за водѣница-та да я меле тя послѣ, облѣгншла като нѣкоя господарка. Нѣ, намѣри си други уста, азъ не съмъ ти вече слуга!“ И очи-тѣ намирали за много чудно, дѣто тии само трѣбовало да гледатъ за всичко-то тѣло и непрѣстайно да стоятъ на стража. Така се разговарjali помежду си всички-тѣ орждия на човѣшко-то тѣло и отсѣкли да си не служатъ вече едно на друго. Нѣ што се случило? Като нерачили нозѣ-тѣ и ржцѣ-тѣ да работятъ, уста-та прѣстаншли да ядхтъ и очи-тѣ се затворили; тогава всичко-то тѣло останшло безъ движение и безъ храна, зело да ослабнова, да лѣнѣе и на-съ малко штѣло да умре. На всички-тѣ орждия, които съставляватъ тѣло-то, станшло тежко и штѣло да му стане оште пд-злѣ, ако да не били се усѣтили, че сж направили глупаво нѣшто. Помислили си: „Нѣ, така се не живѣе,“ прѣговорили се, зели като напрѣдъ едно за друго да работятъ, и всичко-то тѣло се оправило и станшло здраво и силно.

БРАТЬ И СЕСТРА.

Петко и Слава еднжж останшли у дома си самички и братъ тѣ реклѣ на сестра си: — Хайдѣ да идемъ да видимъ да ли е останшло въ кжшти нѣшто сладко за ядене, та да си похапнемъ. Слава отговорила: „Ако да ме заведешъ на такъво мѣсто, дѣто никой да ни не види, бихъ дошла на драго сръдце съ